PARADIJS AMSTERDAM

© 2026 Barry Cussel

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enig andere methode – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste editie: 2026
Vormgeving en ontwerp: Uitgeverij Barrydoor
Druk: Bookmundo en Amazon

Contact: https://www.barrydoor.nl

Barry Cussel

PARADIJS AMSTERDAM

BARRYDOOR
UITGEVERIJ

Deze roman draag ik op aan mijn lieve echtgenote Teddy, die mij onze prachtige dochter Nina schonk – een dochter op wie ik oneindig trots ben.

Barry Cussel

VOORWOORD

Soms begint een verhaal met een klein idee, maar mondt het uit in een complete wereld.

"Paradijs Amsterdam" is het derde en laatste boek in de trilogie "Het Mysterie van de Verloren Ring". Na alles wat de personages in de vorige twee boeken hebben meegemaakt, neemt dit verhaal hen mee naar een nog verder gelegen wereld – een wereld waar de grens tussen verleden en toekomst, mens en machine, realiteit en het onmogelijke langzaam vervaagt.

Deze roman gaat over avontuur, maar ook over keuzes. Over wat er overblijft van een mens wanneer alles wat vertrouwd is om hem heen instort. Over vriendschap, liefde, opoffering en de hoop dat er zelfs na de donkerste tijden nog een plek is om thuis te noemen.

Amsterdam is in dit boek niet zomaar een stad. Het is een symbool. Een symbool van de menselijke wil om te overleven, om zijn vrijheid te behouden en opnieuw te beginnen.

De roman bevat sciencefiction, mysterie, humor, ongewone wezens, andere dimensies en vele schijnbaar onmogelijke situaties. Maar achter dit alles schuilt een simpele vraag:

Wat zouden we doen als de wereld zoals wij die kennen ophield te bestaan?

Het antwoord laat ik aan de lezer over.

Met het schrijven van "Paradijs Amsterdam" voltooi ik het verhaal dat begon met "Het Mysterie van de Verloren Ring". Voor mij is dit niet zomaar het einde van een trilogie.

Dit is het einde van een lange imaginaire reis, waarin de personages geleidelijk meer werden dan alleen namen.

En nu is het tijd voor hen om hun eigen weg te gaan - in de wereld van de lezer. Een prettige ervaring.

Ivan Stoyanov-Barry

Deel 1

Amsterdam, 2020.

Het briefje van tien euro, dat hij voor het eerst won in het Holland Casino, was een van Gerald Hulshofs favoriete, tastbare herinneringen. Hij was onlangs met pensioen gegaan als bankier, jarenlang afdelingsmanager geweest, en niet zomaar ergens, maar bij de grootste bank van het land. Hij was een gerespecteerd medewerker van de Nationale Bank van Nederland, maar weinigen wisten van zijn zwakheid: gokken in casino's.

Gerald staarde al een paar minuten naar het blauwachtige papiertje op zijn bureau bij het raam. Herinneringen stroomden binnen, prettige herinneringen uit het recente verleden. Die tien euro was zijn eerste inzet op roulette en zijn eerste driehonderdzestig euro snelle winst. Hij had op twintig ingezet en het was precies 20. Zijn vreugde was grenzeloos, want hij was net afgestudeerd in financiën en had geen cent op zak. Alleen die tien euro.

Vanaf dat moment ging alles hem voor de wind. Ze namen hem aan als stagiair bij de bank en zijn bazen waren zeer tevreden over zijn werk. Hij was een uitstekende wiskundige en veel van zijn collega's benijdden hem om dit talent. In het casino won hij vaak, omdat hij zijn vaardigheden ten volle benutte. Hij speelde altijd op het randje van risico en dat maakte hem in de meeste gevallen een winnaar.

Daar ontmoette hij zijn toekomstige vrouw, Denise. Zij was, net als hij, vindingrijk in haar strategiekeuze en won,

dankzij haar ontwikkelde zesde zintuig, vaak enorme bedragen.

Na een jaar van geheime ontmoetingen in het casino trouwden ze, kregen een kind en woonden op de tiende verdieping van een enorm, luxueus appartement in het centrum van Amsterdam.

En zo ging alles tot op de dag van vandaag als een klok. Hun kind groeide op, ging zijn eigen weg en ze zagen elkaar alleen nog tijdens de vakantie.

Nu ze geen verplichtingen meer hadden, gingen ze jarenlang naar het casino. Het was als hun tweede thuis. Ze hadden het fantastisch. Geld was geen probleem voor hen. Ze wonnen bijna elke keer dat ze daarheen gingen, en als ze verloren, compenseerde het pensioen dat Gerald begon te ontvangen, want dat was ook enorm.

Totdat de coronacrisis toesloeg.

Alles kwam tot stilstand in Amsterdam.

En omdat ze tot de risicogroep behoorden, moesten ze binnen blijven. Het eten dat ze bestelden, werd door koeriers naar hun appartement gebracht, op minimaal anderhalve meter afstand, terwijl zijn vrouw Denise met haar mobiele telefoon betaalde.

Hun probleem was echter het afval. Iemand moest de vuilniszakken in de container aan de overkant van de straat gooien. En dat betekende dat ze hun appartement uit moesten, wat riskant voor ze was.

"Schat, kijk niet naar dat briefje!" begon Denise het gesprek en vervolgde op een neerbuigende toon: "Je weet dat we geen keus hebben. We moeten gewoon het afval voor onze appartementdeur buiten zetten en die tien euro in de zakken doen met een briefje eraan."

"En wat gaan we erop schrijven: 'Gooi alstublieft het afval voor ons weg, want we zijn bang om corona te krijgen'?" antwoordde Gerald met een sombere stem.

"Ja, precies! Dat schrijven we erop. Maar we kunnen er ook aan toevoegen: 'We zijn lafaards, dus vergeef ons.'"

"En zijn we dat niet?"

"Nee, dat zijn we niet, want we behoren tot de risicogroep. Begrijp je dat niet?" Zijn vrouw werd boos. "Weet je hoeveel mensen er in het ziekenhuis zijn overleden? Alleen al gisteren waren het er meer dan duizend. En de helft daarvan is ongeveer van onze leeftijd."

"En hebben we dan niet minstens één ander bankbiljet, behalve mijn favoriete van het casino?!"

"Je weet dat we al jaren niet meer met papiergeld werken. Alleen nog maar met betalingen via internet en onze mobiele telefoons."

"Als je eens wist welke herinneringen dit bankbiljet bij me oproept, lieve Denise!"

"Ik weet het heel goed, maar we moeten wel. We hebben geen keus."

De voormalige bankier stond op van zijn bureau en keek uit het raam. Hij staarde naar het prachtige uitzicht dat zich voor hem opende. Vanaf de tiende verdieping was alles zichtbaar alsof het in zijn handpalm lag.

De stad baadde in het licht. Het was overal zo schoon. Er was geen beweging. Alles was tot stilstand gekomen. Alleen hier en daar reed een koerier met een beschermend masker op zijn gezicht, op een fiets, in de richting van zijn laatste klant.

Het appartement had twee kanten van waaruit de stad te zien was. Het zuidelijke deel van het gebouw. De ene kant keek uit op het centrum, en de noordelijke kant op de zoute

rivierstraat die het IJsselmeer heette. Deze verbond het binnenmeer IJsselmeer met de Noordzee. Zowel kleine vrachtschepen als grote cruiseschepen voeren erover.

Op datzelfde moment lag er een groot, superluxueus cruiseschip, de Princess Victoria, voor het gebouw aangemeerd. Het had duizenden rijke passagiers aan boord. Gelukkig was niemand besmet en ging het leven aan boord gewoon door zoals voor de crisis. Dit cruiseschip was met zijn rijke passagiers, zowel uit Groot-Brittannië als uit Amerika, gevlucht om het virus te ontwijken. Om aan boord van dit cruiseschip te kunnen gaan, had je miljoenen op de bank nodig. Een ticket alleen al kostte minstens vijfhonderdduizend pond. Het schip had voedselvoorraden voor minstens een jaar. Het was een soort ark van Noach.

Het was voor de laatste keer aangemeerd in een nederzetting om de laatste proviand en brandstof in te slaan. Deze nederzetting was Amsterdam.

De ingang van het appartement bevond zich aan de noordkant. Precies waar het schip was aangemeerd. Naast de deur bevond zich een van de slaapkamers van Gerald en Denise. Vanuit het raam waren de passagierscabines te zien. Ze waren zo dichtbij dat ze zelfs naar de bewoners van het appartementencomplex zwaaiden. De afstand was niet meer dan vijftig meter. Passagiers moesten hun cabines zelfs met gordijnen afsluiten, zodat niemand ze zou zien uitkleden of de liefde bedrijven.

"Wanneer gooien we de vuilniszakken naar buiten?" vroeg Denise, terwijl ze het bankbiljet al aan één uiteinde vasthield.

"Nou, nu?" antwoordde haar man, terwijl hij het andere uiteinde van het bankbiljet vastgreep en vervolgde: "Schrijf jij het briefje."

"Het is al geschreven en aan een van de zakken geplakt," zei Denise, terwijl ze steeds harder aan het briefje van tien euro trok. "En laat dat verdomde bankbiljet vallen, man!"

"Oké! Neem het maar!" Hij liet het papier vallen en leunde achterover in zijn stoel, zijn hoofd verdiept in zijn computerscherm.

"We brengen ze samen naar buiten. Kom me helpen!"

"Maar alleen tot aan de deur, hier op de vloer."

"Ja, daarom dit briefje en dit geld, zodat iemand ze durft te pakken en op straat te gooien."

"Ik hoop dat Esmeralda ze pakt. Ze werkt toch als anesthesioloog in het ziekenhuis?"

"Wie ze ook pakt, trakteer zichzelf in ieder geval op deze tien euro."

"Maar ze zijn mijn geluk," begon Gerald weer te ontwijken en voegde er fluisterend aan toe: "en mijn leven. Ik heb ze ook aan jou te danken!"

"Kom op, genoeg onzin!" onderbrak Denise hem en glimlachte toen. "Ze was een lekker ding, daarom heb ik je meegenomen, en niet voor het casino of het geld. Al helemaal niet voor deze tien euro."

Ze plakten het briefje met de boodschap aan het andere briefje en droegen de tassen naar de deur, terwijl ze om zich heen keken of iemand hen zou zien. Het gebouw was verlaten. Iedereen had zich in zijn appartement verscholen en niemand ging naar buiten. Iedereen was bang voor elkaar, uit angst het virus op te lopen.

"Kijk, schat, het schip? Wat een mensen!" begon Gerald te zeggen, terwijl hij uit het raam keek, maar werd al snel onderbroken door Denise:

"Kom binnen en speel geen held. Oké! Dit is de Ark van Noach. Lees je het nieuws niet? Superrijk, met voorraden voor meer dan een jaar, zo niet vijf! Wen er maar aan!"

"Ik ben niet arm!" begon haar beledigde echtgenoot zich te verdedigen.

"Dat ben je niet, maar je bent niet zo rijk als zij. Kom op, ga naar binnen, je wilt toch geen virus van de lagere verdiepingen binnenbrengen?"

"Kijk eens naar die mooie dame, aan de overkant van het schip, in de hut naast de brug," grijnsde Gerald.

"Ik geef je een dame! Zie je dan niet dat dit een oudere vrouw is met... iemand naast haar?" Denise maakte haar zin niet af, want er stond inderdaad een jonge man naast haar, alleen in zijn ondergoed.

"Laten we naar binnen gaan."

Ze gingen hun appartement binnen en sloten de deur met een aantal recent geplaatste extra sloten.

Deel 2

Esmeralda moest vertrekken voor haar volgende dienst in het ziekenhuis in Amsterdam-Noord. Ze werkte daar al een aantal jaren als anesthesioloog. Twintig jaar geleden was ze vanuit Portugal naar Nederland gekomen. Haar ouders waren geboren in Mozambique, een voormalige kolonie van Portugal. Net als zij hadden ze een donkere huidskleur, maar waren het ontzettend goede mensen. Ze waren arts in hun thuisland en waren tevreden met hun keuze. Esmeralda was ook in dat Afrikaanse land geboren, maar toen ze vijf jaar oud was, vertrokken haar ouders naar Portugal vanwege een tekort aan gekwalificeerde artsen. Ze woonden daar, maar net als zij wijdde hun dochter zich volledig aan de medische wereld. Ze studeerde af aan het medisch instituut in Lissabon en kreeg de kans om stage te lopen in Nederland, in Amsterdam. Daarna bleef ze hier wonen en werken.

Het virus woedde al een paar weken in Amsterdam en zij stond in de frontlinie. Ze werkte overuren en was constant bereikbaar. Vóór de crisis was ze flink aangekomen en had ze een luxeleven geleid. Nu woog ze nog maar de helft daarvan. De stress, zowel mentaal als fysiek, had zijn tol geëist. Haar donkere huid was vervaagd en ondanks haar jonge leeftijd had ze donkere kringen onder haar ogen.

Ze voelde zich al een paar dagen niet lekker, in de wetenschap dat ze het virus van haar patiënten had opgelopen. Vandaag zouden haar testresultaten binnenkomen.

Ze was een buurvrouw van Gerald en Denise Hulshof, een paar appartementen verderop. Als ze langs hun

appartement liep, groette ze hen altijd en was ze buitengewoon aardig voor hen. Esmeralda was van nature een zachtaardig en goedhartig persoon. Misschien had ze dat te danken aan haar gewicht of haar Afrikaanse afkomst.

Vandaag was ze gebeld door de dienstdoende arts en was ze meteen vertrokken. Ze had hem verteld dat ze zich de dag ervoor niet lekker had gevoeld, maar haar was verteld dat er niemand beschikbaar was en dat ze nodig was midden in de crisis. Ze had geen recht om ziek te zijn. Daarom was ze vandaag vertrokken.

Ze liep langs Geralds deur en zag daar een aantal vuilniszakken staan. Er zat een briefje aan de vuilniszakken, en ook een briefje van tien euro. Nieuwsgierig boog ze zich voorover om te lezen wat er stond.

Ze begreep dat de gepensioneerde bankier en zijn vrouw bang waren om naar de vuilnisbak op straat te gaan. Ze lachte om het briefje. Ze haalde het van de zakken en spreidde het uit. Op dat moment kreeg Esmeralda een hoestbui en niesde onwillekeurig in haar hand. Ze werd bespoten met kleine druppeltjes. Ze besefte niet dat dit gevaarlijk kon zijn. Toen pakte ze het briefje en zei tegen zichzelf dat ze de vuilniszakken ook zonder die beloning wel naar buiten kon brengen. Ze vond het vernederend om die tien euro voor maar één vuilnisophaling aan te nemen. Ze pakte het briefje, vouwde het dubbel en schoof het onder de deur van het gezin door. Daarna sleepte ze de vuilniszakken naar beneden. Ze was blij dat ze iets goeds had gedaan. En ze dacht dat ze beloond zou worden met een negatieve testuitslag.

Helaas was dat niet het geval. Ze had het virus opgelopen.

Gerald hoorde geritsel buiten de deur en liep ernaartoe om te kijken wie de goedbedoelende persoon zou zijn die zijn tassen zou weggooien. Hij was net bij de deur toen hij zijn bankbiljet naast de deur zag liggen.

Hij was zo blij dat hij bijna riep: "Denise, er is een wonder gebeurd! De tien euro is weer terug!"

Zijn vrouw had op dat moment het raam aan de zuidkant opengezet, met uitzicht op het centrum van Amsterdam. Van daaruit kon ze ook zien wie er naar buiten kwam en de straat overstak. Ze stond op het punt Gerald te vertellen dat hun buurvrouw Esmeralda hun tassen weggooide toen ze hem van vreugde hoorde gillen.

Hij was op weg om zijn bankbiljet op te rapen toen de tocht kwam. Door het open raam en de kier in de deur begon het bankbiljet naar buiten te komen en was al halverwege toen Gerald de deur opendeed en het bankbiljet zo hard dwarrelde dat het naar buiten rolde. Het begon van de tiende verdieping naar beneden te vallen. De wind was zo sterk dat hij de tien euro meevoerde naar het schip Princess Victoria. Hij bereikte het binnen enkele seconden en glipte een van de hutten binnen met een open raam. Het was dezelfde hut waar de oudere dame met de jonge man naast haar verbleef.

Het bankbiljet viel zachtjes op het nachtkastje van de dame, vlak naast het horloge dat ze de jongeman had gegeven.

Deel 3

De kapitein van het cruiseschip heette Ivan Petrovich Jackson. Hij was een Amerikaan van de derde generatie met Russische wortels.

Ooit was zijn grootvader een van de edelen van het tsaristische Rusland geweest. Als hoofdadviseur van tsaar Nicolaas II stond hij bekend om zijn altijd accurate en correcte adviezen aan de heersers. Er werd zelfs beweerd dat zijn vrouw een profetes was en dat hij daarom, zoals hij zelf zei, altijd de toekomst feilloos "voorspelde".

De tsaar waardeerde hem zeer en daarom was hij altijd in het paleis. Hij verliet zijn landgoed alleen om de problemen van het koninkrijk met zijn vrouw te "bespreken". Hij kwam altijd met de juiste antwoorden en zo was het koninkrijk altijd in opmars. Totdat in het zestiende jaar van de 20e eeuw zijn vrouw ziek werd en na vele maanden in bed overleed.

Voordat ze deze wereld verliet, vertelde ze haar man echter dat hij zo snel mogelijk het paleis en Rusland moest ontvluchten, omdat hij met de dood bedreigd werd. Ze vertelde hem ook nog een aantal andere dingen over de toekomst.

Ze hadden geen kinderen en dat bleek doorslaggevend.

Ivans grootvader vertelde de tsaar dat hij van plan was een zogenaamde diplomatieke reis naar Amerika te ondernemen. Dat was wat zijn vrouw had gezegd en de tsaar stemde ermee in. Hij gaf hem een schip vol rijkdommen en geschenken voor de Amerikanen, in de verwachting goede relaties met hen te kunnen opbouwen. Ivan leek hem de perfecte man voor deze missie.

En zo geschiedde.

Aangekomen in Florida vestigde de grootvader zich daar, verkocht zowel het schip als de rijkdommen en werd een ereburger van Amerika.

Hij trouwde met een mooie en zeer rijke Cubaanse vrouw en ze kregen een zoon, die ze Peter noemden.

Hij werd generaal in de Amerikaanse marine. Hij nam deel aan de Tweede Wereldoorlog en ontving hiervoor vele medailles. Natuurlijk was Ivan, zijn zoon, niet ver van de boom gevallen en werd hij kapitein van een oorlogsschip. Daarna was hij jarenlang kapitein van superluxe cruiseschepen.

Zo belandde hij nu, in de moderne tijd, op de "Princess Victoria".

Hij slaagde met vlag en wimpel voor alle strenge tests voor de meest bekwame en betrouwbare kapitein en was tevens de grootste trots van zijn vader.

Ivan was getrouwd met Louisa Jackson, een invloedrijke dame in de society van Florida. Na hun huwelijk nam hij echter de naam Jackson als derde naam aan. Zijn vader was hier niet blij mee en onterfde hem.

Daarom kregen ze ruzie en spraken ze jarenlang niet met elkaar, tot op een dag voor Nieuwjaar 2020 zijn vader hem bezocht en hem over het virus vertelde. Hij vertelde hem wat zijn grootmoeder destijds had voorspeld.

In 2020 zou er een virus komen dat de wereld in zijn greep zou krijgen en jarenlang niet meer los zou laten, waarna het zou muteren en iedereen zou uitroeien.

Zijn vader had in de krant gelezen over een soortgelijk virus dat zich al in China had verspreid en moest denken aan zijn grootmoeder, de profetes.

Hij was meteen naar zijn zoon gegaan, eerst om vergeving gevraagd, vervolgens over zijn grootmoeder verteld en hem gevraagd het aanbod van een vriend uit het geheime genootschap van de "Blednitsi", waarvan hij zelf lid was, te accepteren om kapitein te worden van de "Ark van Noach". Zo noemden ze het cruiseschip "Prinses Victoria". Hun gesprek duurde lang, waarbij Ivan weigerde de voorspellingen en verzinsels van zijn vader te geloven.

Uiteindelijk stemde Ivan toe, vanwege het enorme salaris dat zijn vader had genoemd. Hij nam ook zijn vrouw mee aan boord, de mooie maar al wat ouder wordende Louisa Jackson.

Ivan was rond de zestig en zijn potentie was al op zijn einde. In tegenstelling tot hem was zijn vrouw Louisa onverzadigbaar op dit gebied.

Dit was ook haar zwakte, waaraan ze niet kon weerstaan, hoe graag ze het ook wilde. Zelfs als jong meisje stierf ze al van genot bij de gedachte aan een man.

Ze herinnerde zich niets bijzonders van haar maagdelijkheid, omdat ze was verkracht, of beter gezegd, ze had haar twee oudere neven van vaderskant verkracht. Destijds was het een spel voor haar, waar ze zelf veel plezier aan beleefde.

Op de universiteit kon Louisa zich nauwelijks bedwingen om zich in de armen van de professoren te werpen. Zij hielden het op hun beurt voor haar verborgen, zodat hun families er niet onder zouden lijden. Maar dat was moeilijk te bereiken, want Louisa's vader was niemand minder dan de gouverneur van de staat.

Hij was een machtig man die met ijzeren hand regeerde over alle aspecten van het openbare leven, inclusief de universiteit waar hij zijn dochter had ingeschreven. Hij wist

van haar probleem, maar probeerde het met alle middelen te verbergen. Van bedreigingen tot geheime afspraken met collega-professoren die bij zijn bestuur klaagden.

Zo kwam Louisa pas van deze "Gods" straf af toen ze Ivan ontmoette, de knappe kapitein van de Amerikaanse marine. Haar vader kende Peter, Ivans vader, van de geheime club genaamd "De Ellendelingen". Beiden hadden bloedgroep A, met een negatieve Rh-factor, en beiden waren volgelingen van de leer van MacEwan, hun Schotse mentor. En dit was een van de voorwaarden om lid te worden van deze geheime club.

Nadat ze aan elkaar waren voorgesteld, trouwden Louisa en Ivan halsoverkop, waardoor de bezorgdheid van de gouverneur min of meer afnam. Hij was alleen bang dat Ivan achter haar wellustige verleden zou komen en dat haar "zwarthemden" aan het licht zouden komen. Jaren gingen voorbij en Ivan kwam nooit achter het verleden van zijn vrouw.

Hij reisde op cruiseschepen en zij bleef thuis, altijd op zoek naar geschikte tuinmannen om "haar tuin" te onderhouden. De jaren verstreken ongemerkt en nu moest zij, de mooie Louisa, bij hem zijn, en misschien wel voor altijd op deze "Ark van Noach".

Het schip was aangemeerd in het centrum van Amsterdam en de kapitein had iedereen bevolen de deuren van de hutten en de ramen gesloten te houden. Dit alles om te voorkomen dat het virus op de een of andere manier vanuit de nabijgelegen gebouwen, die net zo hoog waren als het schip, naar binnen zou vliegen. Er bevonden zich talloze passagiers in de hutten, die hun ogen op de schepen gericht hielden.

De enige uitzondering was zijn onstuimige vrouw, die niet zonder frisse lucht kon.

Op dat moment was Luisa wakker geworden uit een kort dutje, veroorzaakt door een stormachtige vrijpartij met Armando, een veertigjarige eigenaar van een groot internetbedrijf in Florida.

Ze hadden elkaar hier op het schip ontmoet, tijdens de eerste lunch van de kapitein met de passagiers. Hij had haar verteld dat hij nog nooit zo'n rijpe en mooie vrouw had gezien en dat hij zelfs bereid was te scheiden van zijn vrouw, een elegant model voor Chanel.

Vandaag ontmoetten ze elkaar voor het eerst in Luisa's hut en ze waren innig met elkaar. Armando was echter voorzichtiger en was naar buiten geglipt voordat ze wakker werd. Hij had de deur zo zachtjes dichtgedaan dat zelfs een vrouw met een zeer gevoelig gehoor hem niet zou hebben gehoord, en zijn vijftigjarige minnares had hem nauwelijks gehoord.

"Armando, waar ben je?" Luisa schrok, keek om zich heen en wreef met haar handen in haar ogen.

Ze hoorde geen antwoord en richtte zich op haar ellebogen. Ze leunde tegen het kussen. Ze herinnerde zich de heerlijke middag met hem en riep: "Armando, ben je in de badkamer?"

De stilte die in de kamer was gevallen, maakte haar bang.

Toen keek Luisa naar het kluisje, waar ze iets zag wat ze al jaren niet meer had gezien. Het was een briefje van tien euro.

Dit was de grootste belediging die ze in jaren had moeten verduren.

Deze man had haar zo wreed bespot.

Dacht hij soms dat ze een prostituee was? Had hij haar dit briefje gegeven als beloning voor haar goede daden in bed en was hij er 's nachts als een dief vandoor gegaan?

Dat zou ze niet zomaar accepteren. Ze kleedde zich aan, nam het briefje mee en ging naar de Grote Zaal, waar ze hoopte hem te vinden en hem het briefje onder zijn neus te wrijven.

Luisa wist echter niet dat dit briefje van Gerald Hulshof was. Ze wist ook niet dat dit briefje besmet was geraakt met het virus toen Esmeralda er per ongeluk op had geniest.

Ze wist niet dat dit briefje niet alleen haar leven, maar het hele schip, de Princess Victoria, zou veranderen.

Deel 4

Schotland, 2066

Nadat iedereen die uit Kasuls "Hel" was ontsnapt in McEwans laboratorium terecht was gekomen, wisten de zielen van Berry, Rome, Rosadelia en Peloponnesus niet precies wat er met hen gebeurde.

Het herstel van hun fysieke lichamen moest in fases en met de nieuwste technologie worden uitgevoerd. In de jaren vijftig van de 21e eeuw vonden er zulke wetenschappelijke wonderen plaats die zelfs de grootste wetenschappers "heksenkunst" zouden noemen.

Gelukkig beschikte McEwan over een voldoende grote database en DNA-materiaal van alle vier die hun lichaam in "Hel" waren kwijtgeraakt. Hij had zijn medewerkers opdracht gegeven de gegevens in te voeren en de herstelmachine te starten.

Berry "ontwaakte" als eerste en was verbaasd te zien hoe zijn eerste handbeweging een halve cirkel beschreef. Hij zag met onverholen vreugde hoe zijn hand al gematerialiseerd was. Hij kon elke spier voelen, zowel in zijn biceps als in zijn vingers. Hij wist dat hij jarenlang slechts een geest was geweest, ronddwalend in de kringen van de 'Hel'. Langzaam maar zeker begon hij zich te herinneren wat hem was overkomen.

Hij herinnerde zich hoe hij en zijn vrouw Theodora in het Holland Casino waren geweest. Hij herinnerde zich hoe ze daar een zekere Flekki hadden ontmoet en het casino voor honderdduizend euro hadden 'beroofd'. Daarna gingen ze met z'n drieën naar de andere zaal van het casino, waar

de goochelaars Robin en Emile optraden. Hij herinnerde zich hoe Rosadelia, de dochter van de Spaanse ambassadeur in Nederland, zich daar bij hen had gevoegd.

Al deze beelden begonnen zich helder in zijn hoofd af te tekenen.

Toen volgden de gebeurtenissen.

De goochelaars plaatsten hen aan tafel nummer dertien en vervolgens bevonden ze zich allemaal, Fleki, een jongeman met een vlek op zijn gezicht, de mooie Rosadelia en hij en zijn vrouw, onder een voor hen onbekende 'koepel'. Deze koepel was tevens de oorzaak van hun fysieke dood. Deze koepel reisde naar de Hel, en Robin en Emile waren dienaren van Kasul, de schepper van de onderwereld, door de mensen op Aarde 'Hel' genoemd.

Berry herinnerde zich hoe zijn Theodora afscheid had genomen van haar fysieke lichaam en uit de koepel was gevlogen, maar haar ziel was omhoog gesneld, naar een andere wereld.

Degenen die in de koepel achterbleven, haastten zich echter naar de poorten van de Hel.

Berry herinnerde zich hoe zijn verblijf daar was geweest. Hoe hij daar een ander lichaam had gehad, van andere materie. Hij herinnerde zich hoe de wereld van Kasul was opgebouwd. Hij herinnerde zich de meer dan veertig jaar die hij daar had doorgebracht, in één kubus met Rosadelia. Deze decennia waren echter als een oogwenk voor hem.

Berry herinnerde zich ook hoe ze, nadat ze waren bevrijd van zijn 'Theodora', die in werkelijkheid Nikki was, met de gereïncarneerde ziel van zijn vrouw, allemaal naar de aarde waren gesneld en, preciezer gezegd, naar het laboratorium van zijn overgrootvader McEwan.

"Dus we hebben al een lichaam?" Hij hoorde een aangename, maar onbekende vrouwenstem.

"Wie ben jij?" Berry stond half op en vervolgde: "Ik ken je ergens van, maar ik kan me niet meteen herinneren waar."

"Ik ben Nikki," zei het mooie meisje met lang blond haar, dat bijna tot haar knieën reikte, met een glimlach op haar lippen.

"Ik ben Berry, toch?" begon hij vragend te zeggen, maar bevestigde toen: "Juist! Ik weet zeker dat ik Berry ben."

"Ja, dat klopt, lieverd!" Ze boog zich over hem heen en kuste hem zachtjes op zijn voorhoofd.

"Schatje?" De man schrok, wetende dat hij best oud was om zo aangesproken te worden door een jong meisje. "Ik ben bijna je grootvader. Ik moet wel honderd zijn, misschien. Hoe zie ik eruit? Ik heb geen spiegel."

"Kom op, kom op," zei ze, enthousiast lachend. "Kijk eens naar je handen, wijze man."

Berry had ze al gezien en vroeg zich af hoe het mogelijk was dat er geen rimpels op zaten. Het waren de handen van een jonge of op zijn minst middelbare man, niet van een oude honderdjarige.

"Blijkbaar heeft mijn grootvader mijn lichaam vernieuwd," lachte hij. "En hoe zie ik er anders uit? Ik durf mezelf niet aan te kijken. Zeg het me, Nicky? Dat was toch jouw naam?"

"Je kunt me Theodora noemen. En stop met me 'jij' te noemen."

"Theodora?" keek hij enthousiast. "Dus ze vertrok toen we in de koepel van Robin en Emile waren. Zij ging 'omhoog'. Ik ging 'omlaag'."

"Ik weet het, dwaas!" zei de schoonheid en vervolgde: "En daarom ga ik je nu over mezelf vertellen en daarom kan ik mezelf weer jouw 'Theodora' noemen."

"Oké, goed dan!" Hij bevestigde haar wens, maar voegde er vervolgens op een testende toon aan toe: "Maar ondanks alles, vertel me iets persoonlijks uit ons leven met Theodora. Dan geloof ik je pas echt. Begin daarmee."

Het meisje dacht een paar seconden na en probeerde zich iets te herinneren uit haar vorige leven op aarde. Er moest iets in haar onderbewustzijn zijn achtergebleven. Iets geheims. Iets wat niemand wist. Ze had echter een intense "Guru"-meditatie nodig om aan de wens van de nog steeds twijfelende Berry te kunnen voldoen. Dit type meditatie werd ontwikkeld in de jaren 50 van de 21e eeuw. Het bewees enkele theorieën uit de leer van Dr. Reidsema, namelijk dat je in een vorig leven sowieso in de "Hemel" was, of tenminste zo werd de plaats van leven na de dood genoemd. Deze "Hemel" lag buiten het bereik van de aarde en de Schepper heerste daar.

Om een "kijkje" te kunnen nemen in je vorige leven, moest je de meditatietechniek beheersen. Niet iedereen kon het, maar Nikki had het goed geleerd tijdens de intensieve cursussen van de nakomelingen van de psychiater Reidsema.

De dokter zelf was op het hoogtepunt van haar roem in de jaren 90 van de vorige 20e eeuw, toen ze met haar 'machine' het bestaan van een vorig leven voor een aantal proefpersonen had kunnen bewijzen. Daarna had ze de machine, die tot op zekere hoogte gevaarlijk was voor de gezondheid van haar cliënten, vervangen door 'Guru'-meditatie.

Deze meditatie hield in dat je, na het uitspreken van bepaalde zinnen, verbinding kon maken met het universum, waar de wereld genaamd 'Paradijs' zich bevond, en daaruit informatie kon putten. Een deel van ieders ziel bleef altijd in de 'archieven' van het Paradijs en werd daar voor eeuwig bewaard. Iedereen die er contact mee kon maken, kon ook vage gebeurtenissen uit een vorig leven 'zien'.

"Berry, kun je even je ogen sluiten? Dan zal ik je verrassen met iets om je te bewijzen dat ik jouw 'Theodora' ben," vroeg Nikki, terwijl ze haar ogen een beetje samenkneep.

"Ja, natuurlijk, ik heb het je al verteld, Nikki," antwoordde hij, en met het lichaam van een man nu volledig gevormd, sloot hij zijn ogen en wachtte vol ongeloof.

Het meisje liep naar de hoek van de kamer en kruiste daar haar armen, zoals haar in de cursus was geleerd, terwijl ze de Latijnse zin fluisterde: "Magna paradisi sinu mihi fenestra" en wachtte op het contact.

Nikki voelde zich licht en haar ziel was voor een seconde bevrijd van haar lichaam. In die ene seconde reisde ze miljoenen kilometers met een snelheid die geen dimensie kende. Ze bevond zich voor de deur naar "de Hemel". Binnendringen was voor geen enkele sterveling mogelijk, maar met de sleutel, die meer op een "wachtwoord" leek, kon Nikki toegang krijgen tot de frames met haar herinneringen uit haar vorige leven.

De gebeurtenis waarnaar ze op zoek was, openbaarde zich voor haar "ogen". Ze herinnerde zich het zorgvuldig en keerde terug naar Nikki's lichaam. Dit gebeurde nog voordat de seconde voorbij was.

Nikki lachte en draaide zich om.

Berry keek haar met glazige ogen aan. Hij had ze niet eens gesloten. Hij bewonderde het prachtige lichaam van het meisje. Hij had ook gezien hoe ze bijna op de grond was gevallen. Hij was blij toen hij zag hoe ze zich herpakte en met een glimlach op haar gezicht weer opstond en aan het voeteneinde van het bed ging zitten.

"Nou?" zei Berry op een spottende toon en voegde er met een iets andere toon aan toe: "Weet dat ik me alles herinner wat mijn vrouw en ik hebben gedaan. Probeer alleen niet met clichématige dingen te komen die elk stel overkomen. Verspil mijn tijd niet, meid!"

"Oké!" zei Nikki. "Ik zal je alleen vertellen over die zware tv die op mijn handen viel en letterlijk mijn vinger verbrijzelde. We hadden net ruzie met je gehad!? Toch? Weet iemand dat, meneer?"

Berry dacht er even over na en schrok een beetje van wat hij had gezegd. Er was echt zo'n incident geweest. Twee artsen van het ziekenhuis waren gekomen om Theodora's toestand te controleren, direct nadat hij de ambulance had gebeld. "Maar ze had dat toch gewoon uit het ziekenhuisarchief kunnen halen?" vroeg hij zich ongelovig af.

Toen vroeg Berry op zijn beurt, zonder de vraag van het meisje te beantwoorden: "Oké, je hebt gelijk. Dat klopt, maar ik wil weten wat ik tegen mijn vrouw heb gezegd voordat ik haar verliet, na dat incident? Waar was ze?"

"Ik zal het niet vergeten, lieverd!" begon Nikki te spreken, maar met tranen in haar ogen staarde ze naar het plafond. "Ik lag op bed toen je afscheid kwam nemen. En wat zei je toen? Je zei dat we weer samen zouden komen! Was dat waar? Wie zou dat geweten kunnen hebben?"

Berry was zichzelf niet. Hoe is dit mogelijk? Hoe kan dit meisje zijn geheimen kennen? Dit was echt de ziel van zijn Theodora. Echt.

Hij stapte uit bed, trok alle kabels die aan zijn lichaam vastzaten los en omhelsde het meisje. De tranen stroomden over zijn wangen en druppelden op Nikki's schouder.

"Dit is echt jij, lieve Theodora! Nali, mag ik je zo noemen? Maak je geen zorgen, ik gebruik de naam die ik gewend ben, maar... dus..." stamelde hij.

"Nou, je noemt me tenminste 'jij'!" lachte ze en ze omhelsden elkaar.

Ze stonden op het punt te zoenen, maar op dat moment kwam er iets als een halfmens, halfrobot de kamer binnen en, toen het zag wat er gebeurde, sloot het de deur en rende naar buiten.

Berry en de nieuwe Theodora hoorden een vreugdekreet: "Hij is hersteld, Meester McEwan! Honderd procent! Hij heeft zelfs een vriendje!"

"Wat een vriendje, Rolones. Dus dit is zijn vrouw! Ik kom meteen naar mijn kleinzoon toe," klonk er een stem, maar het was onduidelijk waar of van wie die afkomstig was.

"Dus dit moet McEwan zijn, Theodora!" zei Berry blij, in de verwachting dat er een substantie de kamer binnen zou komen, geen mens van vlees en bloed.

En zo geschiedde.

De blauwe, doorschijnende substantie van zijn overgrootvader gleed over de vloer en steeg vervolgens op tot de hoogte van de twee, die elkaar nog steeds liefdevol omhelsden.

"Berry, je ziet er prachtig uit!" klonk een stem vanuit de kamer.